

de Kjendelser af Skibsførere, hvorved Nogen af Mandstabet er idømt Bøde. Dette Spørgsmaal faaer vel allerførst Betydning ved § 38, hvis Bestemmelser i det Hele taget synes mig yderst mislige, men hvorpaa jeg ikke nu skal indlade mig, idet jeg nemlig agter til anden Behandling at stille Endringsforslag dertil. Jeg troer, at man maa sige, at netop den Maade, hvorpaa vort Consulatvæsen er indrettet, og hvorpaa vi faae vore Consuler, gjør det tvivlsomt, hvorvidt Mandstabet kan finde tilstrækkelig Beskyttelse hos Consulerne, og hvorvidt disse maae antages at være i Besiddelse af en tilstrækkelig Selvstændighed ligeoverfor Skibsføreren. Man maa jo vel lægge Mærke til, at det ikke gaaer med Danmark saaledes som med England og andre større skibsfarende Nationer; disse Consuler tilhøre nemlig den Nation, som de repræsenterer, og de ere for det Meste gagerede og særligt bestilte, Noget, der uægteligt giver dem en forøget Uafhængighed og Tølelse af Embedsansvar, medens som oftest de danske Consuler ere Forretningsfolk, der i deres Forretningssliv ere i nøie Forbindelse med Skibsføreren og tildeels afhængige af, om denne vil tilvende dem sin Forretning eller ikke. Som oftest have de vel endog kun attraaet Consulatet for at vinde Forretning. Jeg har derfor Betænkelighed ved at gjøre Consulerne kompetente til at stadfæste eller underkjennde — om end ikke i sidste Instants — de, vel at mærke, af den medinteresserede Skipper mod Matrosen affagte Kjendelser om Bøder. Naar man søger en Betryggelse i, at Alt ved Kjendelses Afgivelse og Execution gaaer rigtigt til, ved de to Bedstemænd, som skulle tilkalbes, da er det aabenbart, at netop den Omstændighed, at der gives Skipperen en særegen stor Disciplinarmyndighed ombord paa sit Skib, gjør, at de Tilkalbte ikke ere saa frit stillede og uafhængige, som nogen Slags Jury eller Meddomsmænd paa Landjorden vilde være. Men deraf følger, at selve Kjendelsen og dens Udførelse heller ikke kunde siges fra første Grund at have et egentlig betryggende Grundlag. Og jo mindre betryggende den oprindelige Kjendelse er grundlagt, desto forsigtigere bør man være med Hensyn til, hvilke Autoriteter man vælger som Instants

for at sanctionere eller underkjennde den. Jeg vil som sagt ønske, at Lovudkastet, forsaavidt det skal udkomme som Lov, maa modtage Endringer i den af mig antydede Retning, og jeg vilde foretrække, at det blev underkastet en særlig Behandling i Udvalg, fremfor at gaae umiddelbart til 2den Behandling.

Uvepstorff: Uden at gaae ind paa Enkelthederne i det foreliggende Udkast skal jeg, inden jeg siger min Mening om det, indbegaae enkelte af de Bemærkninger, som ere gjorte af adskillige ærede Medlemmer om dets Indhold. Den ærede første Taler (Tuxen) maa have en temmelig stor Forkjærlighed for Lovudkastet — hvilket iøvrigt er ganske naturligt, da man i Almindelighed har Forkjærlighed for et Arbejde, som man selv har havt mellem Hænder —, ellers kan jeg ikke forstaae den Roes, som han tildeelte det; Roes er nemlig en af de Ting, som dette Lovudkast efter min Mening mindst af Alt fortjener. Det er en Afdeling af Lovudkastet, som det uden tvivl vilde være meget godt at faae ud som Lov, den Afdeling nemlig, som indeholder Regler for Forseelser og Disciplin ombord i Skibe; men de øvrige Afdelinger see for mine Dine saa ganske mærkelige ud, at jeg ikke kan forstaae, at Mænd af Taget have havt dermed at bestille. Vi have jo til at strive en Lov som den foreliggende saa gode Hjælpekilder i den norske og den engelske Sølovgivning, at vi meget let maatte kunne udføre dette Arbejde; ja, jeg troer, at jeg i Løbet af 24 Timer vilde kunne skrive Noget, der var det foreliggende Lovudkast langt overlegent. Men det er vel gaaet med denne Sag som med saa mange andre Sager, den har jo, som den ærede første Taler ligeledes oplyste, været 10 Aar under Behandling mellem forskjellige Hænder, og den er derved bleven saa godt behandlet, at den i Grunden er bleven ganske forslubbret. Den Deel af Udkastet, som jeg kunde ønske gennemført, er, som sagt, dets 1ste og 2det Afsnit, til hvis Bestemmelser man føler stor Trang ombord i Skibe; thi jeg har hørt httre af praktiske Mænd, der fare nu, og jeg veed det selv fra den Tid, jeg selv faredes, baade ombord paa Krigsskibe og Coffardiskibe, at det svage Punkt